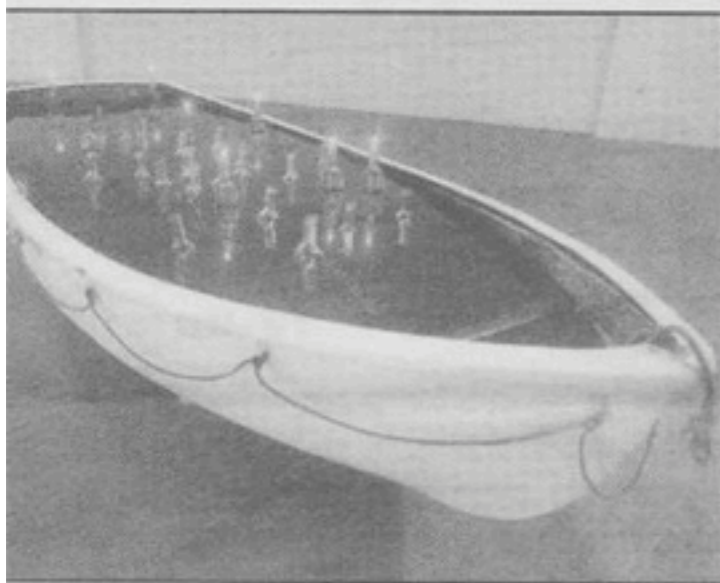

תכנון ע"מ-פ / עמנו "הקופון" 14/3/05

דו"ח אישי

אין למבקר מקום?

החושך הסמיך שהוא חלק מהתערוכה "אין לי מקום" בגלריה בקיבוץ כברי הפגיש את המבקר עם... עמוד! • וגם עם תובנות חשובות על העדפותי האמנותיות • ויש גם שפע של המלצות נוספות

"אין לי מקום" בכברי

אולי מדובר בתסביך אישי, גחמה שאין בינה לבין ביקורת אמנותית ולא כלום, אבל אני לא אוהב שמפעילים אותי והופכים אותי כדרכים מניפולטיביות לחלק מתערוכה, הצגה, מיצג או כל מופע שהוא. זה קרה לי, למשל, בפסטיבל האחר של עכו. נכלאתי בכלוב רשת שעליו ומתחתיו וחלו "שחקנים" שירקו עליי, המטירו עליי סחי ונוצות. זה קרה לי גם לאחרונה במרכז לתיאטרון בשלומי, שם אולצו הצופים לעבור ממקום למקום נוכח הסתערות השחקנים עליהם. גם בתערוכת הילה לולו לין, המוצגת במוזיאון תל-אביב, נדרשתי לעבור במבוך אימתני בו צפיתי במיצבים מוזרים ובכתובות-אש שאני מנסה להדחיק מאז ימי התנועה הלא-עליוזים.

ועכשיו – גם ב"אין לי מקום", תערוכת בלו סימיון פיינרו (מיצג) וחיה פנחס כהן (שירה) בגלריה לאמנות ישראלית בקיבוץ כברי (אוצרת: דרורה דקל).

ההזמנה לגלריה לא בישרה על העתיד להתרחש במקום. צילום של סירה, גדושה במים שבקבוקים שקועים בתוכם, ואור-נגר הות מפציע מראשם. פסל נוסף, זעיר במימדיו, המסמל מעין מבנה של בית-כנסת שבקירותיו

נגזרו אותיות ואור פנימי מבליח מקרבן ומאיר את המצע והקירות. על העבודות היה חתום בלו סימיון פיינרו. חוה פנחס כהן, משוררת מוערכת, הוסיפה מילים אודות "החיפוש הבלתי נלאה אחר ניסוח מדויק וממצה למושג הבית".

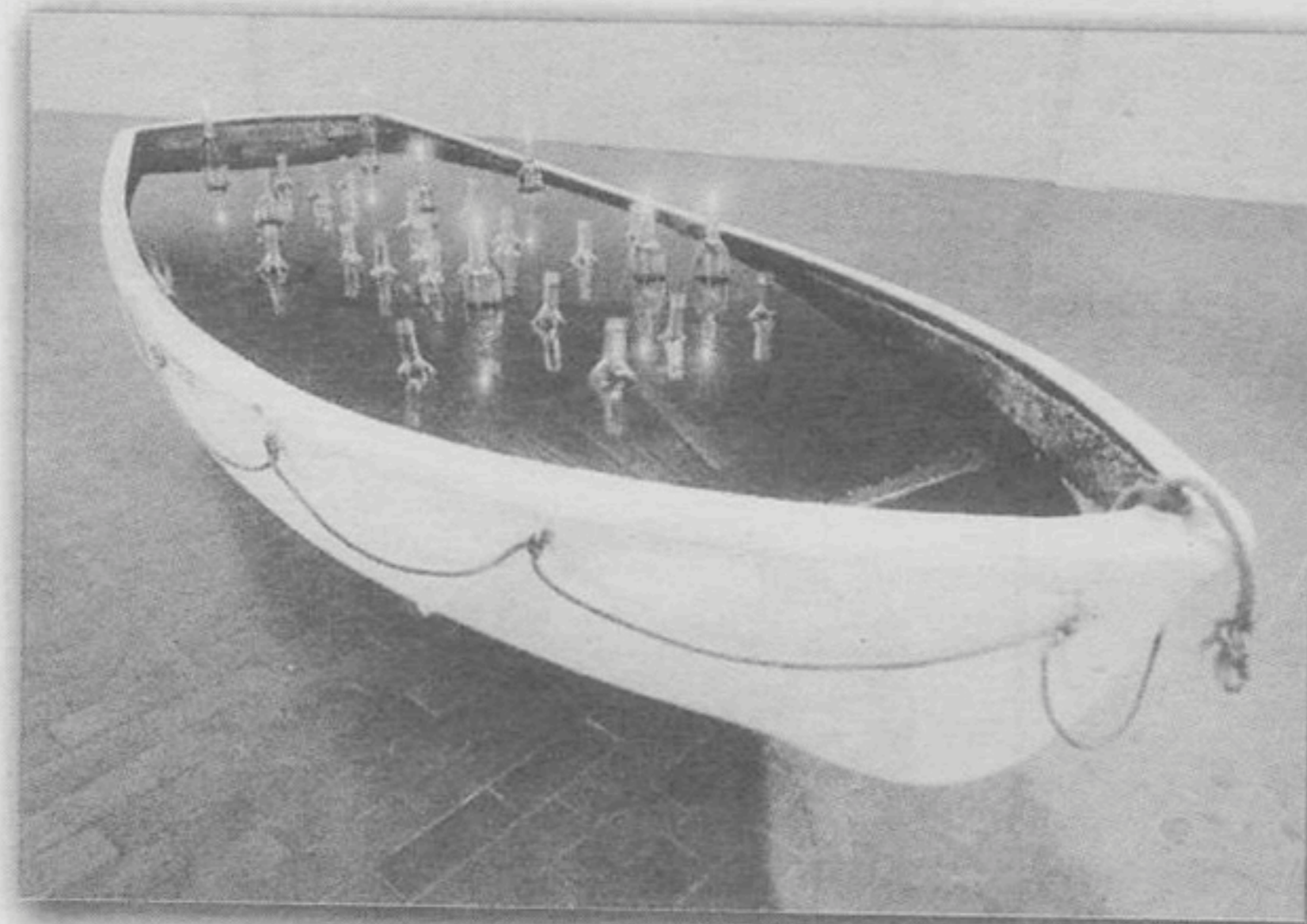
בשטח עצמו היו הרברים רחוקים מלהיות פשוטים. שירים של פנחס כהן, יפים כשלעצמם, יצרו מעין מבוא פואטי לחלל הפנימי, שנעטף בחושך סמיך. הסירה כנראה הפליגה מהמקום בטרם הגעתי, ורק אוביקט מוערי דמוי בית שקירותיו אותיות, הצליח בקושי להשליך אלומת אור נוגה על הקיר הריק. מפאת האפלה לא הבחנתי בעמוד התמיכה, וכך נפגשנו לא כידירים, עם חבלות קלות בגוף. חששתי להתקדם לפנים או לאחור פן אתקל במבקר סומא אחר. רק לאחר

שחברה אקראית הסיטה את הווילון השחור כדי להיכנס לתוך הגלריה, מצאתי את דרכי החוצה ונמלטתי כל עוד רוחי בי.

לאחר שיצאתי מהחושך אל האור (תרתי משמע) וקראתי בעיון את הטקסט המצורף, הבנתי שהחמצתי מוטיבים חשובים כמו: "...בית ישראלי על אדמת ירושלים, נראה מוקף מים ומאויים אך הווית המילים היא המתח שבין אדמה לשמיים (ה'שם') היא הבית היכול להכיל מילים כמו: אור, שמן, אדמה, מים, אש". ממש כך.

ה"תיאטרון השחור" בכברי תרם לי כמה תובנות חשובות. כל יצירה אמנורית זקוקה לתאורה כדי להיראות, וכל צופה ראוי לקבל התראה בטרם ייכנס למבוך אפל. שירים תלויים על קיר, יפים ככל שיהיו, עדיין אינם דבר אמנות פלסטית. צריכה להיות הלימה בין המתואר בהזמנה לבין התערוכה עצמה. ולבסוף: מפגש עם עמוד לא יוצר עוצמה אמנותית. התערוכה פתחה עד 26.3.

אין לי מקום?

תערוכה

אין לי מקום

שיח פנימי בין משוררת לאמן מיצב

המשוררת חוה פנחס כהן עוקבת במשך כעשור אחרי עבודתו של בלו סימיון פיינרו, אמן מיצב. החרי מר שלו, המילים שלה. פיינרו עלה מרומניה והוא עסוק בשאלת הזהות והשייכות אל המקום והזמן. הוא מברר את מושגי היסוד של חייו: הבית הפרטי והבית המורחב שהוא הארץ. במיצב, שיועלה מהשבוע הבא בכברי, הוא בונה בית על ההר של אדמה מירושלים וסביב להר, גיגית ובה מים כהים. בקירות הבית טבועים חלונות מנוסרים כאותיות ובתוך הבית בוערת פתיליה מתוך כוס ובה שמן זית למאור. האור היוצא מהחלון החוצה מאיר את האותיות מפנים הבית ומשתקף במים הכהים המקיפים את ההר והבית. חוה פנחס כהן כותבת "הבית של פיינרו הוא בית של מילים או מותנה בקיומן של מילים, הבית הישראלי, בהיותו כאן על אדמת ירושלים, נראה מוקף מים ומאויים אך הוויית המילים היא המתח שבין האדמה לשמיים... כמשוררת אני נמשכת ליכולתו של פיינרו להחזיק במילים, להשתמש בהן כנגד החרי מר, ליצור ולבנות עולם באמצעות החומר ולבטל את כוחו באמצעות השפה. להיות דרשן, אינטלקטור אל ואיש חוויה בלתי נלאה שעסוק בזיהוי המקום שהמית והריאליסטי נפגשים בו למאבק יומיומי ולנכס אותו לשפה אמנותית משלו. פיינרו עושה לו מקום בשפה".

הפתיחה בשבת, 26 בסברואר, בשעה 13:00. המיצב יוצג בגלריה לאמנות ישראלית בקיבוץ כברי עד 26 במרס.

מירית קושניר-סטרומצה